

Valets villkor

Ett är säkert. Valet är inte vunnet i förväg. Det fordras mycket arbete och stark vilja att vinna för att de borgerliga äntligen skall kunna bilda en regering och därmed stoppa upp den accelererande utveckling mot ett genomsocialiserat samhälle, som vi nu upplever.

Åtskilliga tecken är uppmuntrande. Inför väljarundersökningarnas entydiga förutsägelser om borgerliga framgångar har panikungar uppträtt bland socialdemokraterna. En vanligen så sansad tidning som Dala-Demokraten(s) har talat om det förfärliga som skulle kunna inträffa efter en borgerlig valseger. Vad är det som är så förfärligt? Naturligtvis detta att en ny regering kommer att visa förtroende för medborgarna och decentralisera beslutsfattandet och samtidigt kommer att ändra i den numera rent omoraliska beskattningen. Men på en snart skrämmande byråkrati och på höga skatter är ju det socialdemokratiska systemet uppbyggt. Ett annat tecken är partisekreterare Sten Anderssons vädjan till hrr Fälldin och Ahlmark att inte gå in i samarbete med hr Bohman. Två borgerliga ledare skulle alltså lyssna till motståndarens valstrateg och underlåta ett samarbete som stora majoriteter bland deras egna väljare bevisligen yrkar på – och som är enda möjligheten att föra deras partier till seger. Det är en märklig begäran. Den kan bara förklaras med att marken gungar under hr Anderssons fötter.

Ännu annat gnager på honom och hans parti. Hr Palme har inte talat om varifrån de pengar kom, som hans partikassör på "ett klantigt sätt" – orden är hr Palmes – lät smugglas ut ur landet. Stålverk 80 reser sig i

dimmoln som ett monument över industriministerns misslyckanden. Meidnerfonderna och det nya förslaget om anställdas, eller LO:s, rätt att gå in i styrelserna för även de minsta familjeföretag har kommit många väljare att äntligen vakna. Hotet mot bondejorden närmar sig. Och så Pomperipossa! Här hade hr Sträng i sin maktfullkomlighet ansett sig kunna nonchalera orättvisorna mot självständigt arbetande medborgare. Och så stupar alltsammans på – en sagoberrätterska!

Samtidigt som sådant drabbar partiet, är det tydligt att dess beträngda situation sporrar dem som sitter vid makten och som riskerar att bli utstängda från den. Deras desperation kommer att få dem att arbeta i valrörelsen som aldrig förr. Dessutom har de mera resurser att sätta in än något borgerligt parti.

Att så är fallet vet vi nu efter Erik Anners' genomgång av den socialdemokratiska maktapparaten. I detaljerna kommer kanske inte hans bok med idel sensationer, men sammanställningen är överväldigande. En sådan ekonomisk och samtidigt politisk maktkoncentration har aldrig förr kartlagts i Sverige. I dess ledning sitter några tjog hårdföra personer: inte undra på att de satsar hårt av de medel som de förfogar över. De gör det ju på den regering, som garanterar dem fortsatt maktställning och som de samtidigt i flera avseenden och bakom ryggen på svenska folket behärskar.

Sannolikt finns det mängder av även högt betrodda socialdemokrater som inte haft en aning om hur de egentligen är styrda. Men att tro att tidningen Arbetet(s) i Malmö skul-

le vara så oskuldsfull är inte möjligt. Den har hävdad, i polemik mot Anners, att Pensionärernas riksorganisation (PRO) är opolitisk! Detta visar hur oerhört känslig frågan är och hur man laborerar med pensionärernas röster. PRO fungerar nämligen som socialdemokraternas valorganisation för pensionärer. PRO är genomgående uppbyggd med socialdemokrater och några kommunister i ledningen. Dess tidning gör direkt propaganda för partiet. Dess konsulenter, alla betalda av skattemedel, gör i valtider heltidstjänst som röstvärvare och röstanskaffare. Det finns inte ett ålderdomshem i Sverige som inte fått uppleva dem som sådana – fastän inte alla vågar tala om det.

PRO är endast en sida av den starka apparat, som det socialdemokratiska partiet mobiliserar inför valet. En annan, som man inte får glömma, är att partiets tvångsanslutna medlemmar, alltså de flesta, i viss utsträckning kan kontrolleras. I varje fall sker kontroll att de röstar, och för många är det inte lätt att rösta mot kontrollanterna.

Den som ekonomiskt och politiskt sitter vid makten har nästan alltid ett bättre utgångsläge inför ett val. Det är sådant som gör att en borgerlig seger inte i förväg finns i valurnorna. Men denna gång har man dock rätt att hysa förhoppningar.

Svenska folket är ett långmodigt folk. Men till sist kan det ju inte tåla allt. Det uttalar sig i dag att ha hr Palme, socialiseringstankens främste talesman och därmed individualismens främste motståndare, till statsminister. Det blir skattevägen utsuget av hr Sträng, som samtidigt hutar åt den som vågar klaga över att hela hennes inkomst och mera därtill går till skatter. Det upplever en justitieminister, som samtidigt som brottsligheten ökar öppet förklarar att han själv inte längre kan följa med i de lagar för vanliga medborgare, som han stiftar på löpande band. Det ser en industriminister, vars inkompetens blivit en visa och som trots detta hedras med vördnadsbetygelser i socialdemokratisk press. Det får order av en socialdemokratisk generaldirektör hur många skivor bröd det skall äta om dagen! Det är snart ett åtlöje i hela världen.

En reaktion måste komma, om inte annat så från ungdomar som nu röstar för första gången. Om man får tro prognoserna vill de inte in i det tvångssamhälle, i vilket socialdemokratiska regeringar med sjunkande kvalitet försatt oss. Men det fordras att de skall kunna se fram emot något bättre. De måste kunna tro på det alternativ, som borgerliga partier, särskilt vissa ungdomsförbund, och partiledare erbjuder. Men då fordras i sin tur, att de senare visar en verklig och öppen vilja till samarbete.

Det är ett åtlöje i hela världen. En reaktion måste komma, om inte annat så från ungdomar som nu röstar för första gången. Om man får tro prognoserna vill de inte in i det tvångssamhälle, i vilket socialdemokratiska regeringar med sjunkande kvalitet försatt oss. Men det fordras att de skall kunna se fram emot något bättre. De måste kunna tro på det alternativ, som borgerliga partier, särskilt vissa ungdomsförbund, och partiledare erbjuder. Men då fordras i sin tur, att de senare visar en verklig och öppen vilja till samarbete.